

Arrestnummer C / 911 / 2018
Repertoriumnummer 2018 / 3118
Datum van uitspraak 12 september 2018
Roinummer 2018/CO/49
Notienummer parket-generaal 2018/PGA/247 2018/VJ11/62

Uebaminatie

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer C4
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001235744-0001-0025-01-01-1

2018/PGA/247 – 2018/VJ11/62

Het OPENBAAR MINISTERIE

en

DE STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR van het VLAAMS GEWEST,
bevoegd voor het grondgebied van het Vlaams Gewest,
met diensten gevestigd te 1210 Brussel, Koning Albert II-laan 19 bus
12.

eiser tot herstel

vertegenwoordigd door mr. Andy Beelen loco mr. Christian
Lemache, beiden advocaat bij de balie Limburg

tegen

218

met rijksregisternummer
geboren te op
wonende te
Belg.

beklaagde

aanwezig en bijgestaan door mr. Inke Dedecker, advocaat bij de
balie Limburg

1. Ten laste gelegde feiten

Te , in de periode van 18 oktober 2011 tot 27 mei 2014

PAGE 01-00001235744-0002-0025-01-01-4

Als (mede)eigenaar(s) die de opstelling van een vaste of verplaatsbare inrichting heeft toegestaan of gedoogd en die tot de werken opdracht heeft gegeven en deze heeft uitgevoerd.

Op het perceel gelegen te _____, gekadastraerd onder _____
_____, natuurgebied volgens het gewestplan I
(KB 03.04.1979),

mede-eigendom van _____, ingevolge akte van aankoop dd. 18 oktober 2011
verleden voor notaris _____, met standplaats te _____
en alleen-eigendom van _____ ingevolge akte van deling dd. 9 mei 2012 verleden
voor notaris _____ met standplaats te _____

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging, verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1°.a:

het in standhouden van een vakantieverblijf en bijgebouwen, het plaatsen en in standhouden van een poort, afsluiting en verhardingen zonder stedenbouwkundige vergunning.

Teneinde na toepassing van de strafwet, op vordering van de stedenbouwkundige inspecteur

- de plaats te herstellen in de vorige toestand, namelijk
het afbreken en verwijderen van de chalet en de overige constructies, te weten: de bijgebouwen, de poort, de afsluitingen, de steiger vijver, de afdaken en de verhardingen

en over te gaan tot veroordeling tot een dwangsom van 125 euro per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Overgeschreven op het _____ hypotheekkantoor te _____ op 24.06.2015,
nr. _____ en ambtshalve ingeschreven.

Ontvangen: 98,72 euro.

De Bewaarder (get.) _____

2. Bestreden beslissing

2.1.

Bij het vonnis, op tegenspraak gewezen op 5 december 2017 door de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, kamer 13, werd als volgt beslist:

OP STRAFGEBIED

Verklaart beklagde schuldig aan de feiten zoals omschreven in de dagvaarding.

Veroordeelt beklagde hiervoor tot een geldboete van 100,00 euro, gebracht op 600,00 euro door verhoging met 50 opdecimen (vermenigvuldiging met 6).

Zegt dat de duur van de gevangenisstraf waardoor de geldboete zal mogen vervangen worden bij gebrek aan betaling binnen de termijn vermeld in artikel 40 van het strafwetboek bepaald wordt op 30 dagen.

Verplicht de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, een bedrag te betalen van 25,00 euro te verhogen met 70 opdecimen en alzo gebracht op 200,00 euro.

Verwijst de veroordeelde tot de kosten van de publieke vordering, tot op heden begroot op de som van 146,25 euro.

Legt aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28.12.1950, gewijzigd bij art. 1 KB 13.11.2012, de verplichting op tot het betalen van een geïndexeerde vergoeding van 51,20 euro.

Zegt voor recht dat melding van het vonnis zal worden gemaakt in de rand van de overschrijving van de dagvaarding op het tweede hypotheekkantoor te Hasselt onder ref.

Zegt voor recht dat dit vonnis dient overgeschreven en ingeschreven in het register van de vergunningen overeenkomstig art. 6.2.2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

PAGE 01-00001235744-0004-0025-01-01-4

OVER DE HERSTELVORDERING

Verklaart de herstellvordering ontvankelijk en gegrond:

Beveelt op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur de plaats te herstellen in de vorige toestand, namelijk:

Het afbreken en verwijderen van de chalet alsook van al de overige constructies met name bijgebouwen, poort, afsluitingen, steiger vijver, afdaken en verhardingen.

Beveelt dat beklagde binnen een termijn van 12 maanden, niet zijnde een dwangsomtermijn in de zin van art. 1385bis Ger.W. de plaats dient te herstellen in de vorige toestand zoals hierboven omschreven onder verbeurte van een dwangsom van 125,00 euro per dag vertraging bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Zegt voor recht dat de stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen ambtshalve in de uitvoering van het vonnis kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op beklagde.

2.2.

Er werd hoger beroep ingesteld tegen voormeld vonnis d.d. 5 december 2017 op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt:

- op 3 januari 2018 door de beklagde
- op 3 januari 2018 door het OPENBAAR MINISTERIE tegen al de schikkingen, uitgezonderd deze betreffende de burgerlijke belangen.

2.3.

Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt:

- op 3 januari 2018 door de beklagde
- op 3 januari 2018 door het OPENBAAR MINISTERIE.

3. Rechtspleging voor het hof

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 13 juni 2018.

Het hof heeft hierbij gehoord:

- mevrouw de voorzitter in haar verslag,
- het Openbaar Ministerie in zijn uiteenzetting van de zaak en in zijn vordering,
- de eiser tot herstel in zijn middelen, ontwikkeld door zijn raadsman, voornoemd,
- de beklaagde in persoon en in zijn middelen van verdediging, ontwikkeld door zijn raadsman, voornoemd.

De neergelegde conclusies en stukken werden in het beraad betrokken.

4. Beoordeling van de ontvankelijkheid van de rechtsmiddelen en van de omvang van de hogere beroepen

4.1. Ontvankelijkheid van de hogere beroepen

1. De verklaringen van hoger beroep van de beklaagde en van het Openbaar Ministerie werden tijdig en regelmatig gedaan op de griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen.

2. Het verzoekschrift van de beklaagde d.d. 03.01.2018 zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grieven zijn nauwkeurig.

3. Het verzoekschrift van het Openbaar Ministerie d.d. 03.01.2018 zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd in deze zaak tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grief met betrekking tot de strafmaat is nauwkeurig.

4. Gelet op het bovenstaande zijn de hogere beroepen van de beklaagde en van het Openbaar Ministerie ontvankelijk.

4.2. Omvang van de hogere beroepen

Het hof heeft ambtshalve geen grieven van openbare orde opgeworpen zoals bedoeld in artikel 210, tweede lid Wetboek van Strafvordering.

Gelet op de overwegingen onder rubriek 4.1. van dit arrest strekt de rechtsmacht van het hof zich daarom uit tot de schending van de redelijke termijn, de schuld van de beklaagde, de eventuele strafmaat en de herstellvordering.

5. Voorafgaand: wetswijzigingen sinds de feiten en de strafbaarheid van de feiten

1. De door het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning (B.S. 23 oktober 2014) bepaalde wijzigingen aan het vergunningsluik van de VCRO zijn in werking getreden op 23 februari 2017 (zie artikel 397 van voormeld decreet zoals gewijzigd door artikel 8 van het decreet van 3 februari 2017 houdende de nadere regels tot implementatie van de omgevingsvergunning (B.S. 9 februari 2017)).

Door artikel 296 van voormeld decreet van 25 april 2014 worden in artikel 4.2.1. VCRO de woorden "*voorafgaande stedenbouwkundige vergunning*" vervangen door de woorden "*voorafgaande omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen*".

2. Artikel 145 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning (B.S. 27 augustus 2014) bepaalt dat dit in werking treedt één jaar na de datum van goedkeuring van het besluit van de Vlaamse Regering waarmee de datum van de inwerkingtreding van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning wordt vastgelegd. Dit betekent dat dit decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning normaal gezien in werking zou zijn getreden op 23 februari 2018.

Echter ingevolge artikel 51 van het besluit van de Vlaamse Regering betreffende de handhaving van de ruimtelijke ordening en tot wijziging en opheffing van diverse besluiten van 9 februari 2018 (B.S. 28 februari 2018), is het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning, met uitzondering van artikel 145, tweede lid, in werking getreden op 1 maart 2018.

3. Het nieuwe artikel 6.2.1. van de VCRO houdt thans de strafbepalingen in en luidt met betrekking tot onderhavige zaak als volgt:

"De hierna volgende handelingen en omissies worden stedenbouwkundige misdrijven genoemd, en worden bestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met een van deze straffen alleen:

1° het uitvoeren van de handelingen, vermeld in artikel 4.2.1 en artikel 4.2.15, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning, of het verder uitvoeren van de handelingen, vermeld in artikel 4.2.1 en artikel 4.2.15, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning;"

4. De geïllustreerde feiten van het plaatsen en het uitvoeren van de omschreven werken zijn strafbaar gebleven, weliswaar thans op grond van artikel 6.2.1: lid 1.1° VCRO (voorheen 6.1.1. lid 1.1° VCRO) ingevolge het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning en de strafmaat is eveneens hetzelfde gebleven.

5. Met betrekking tot de feiten van instandhouding in natuurgebied (conform het gewestplan Hasselt-Genk – K.B. 03.04.1979), zijnde een ruimtelijk kwetsbaar gebied, worden met ingang van 1 maart 2018 de handelingen en omissies van instandhouding van de illegale gevolgen van de misdrijven vermeld in de art. 4.2.1.1° a) en c) en 6.2.1, eerste lid VCRO voor zover die gevolgen zich situeren in kwetsbaar gebied, thans stedenbouwkundige inbreuken genoemd en worden ze bestraft met een exclusieve bestuurlijke geldboete van maximaal 50.000 euro conform art. 6.2.2.1° VCRO.

Deze handelingen werden door de decreetgever gedepenaliseerd tot een stedenbouwkundige inbreuk en zijn niet langer strafbaar volgens het materiële strafrecht. Ten aanzien van deze handelingen geldt op grond van art. 2 Sw. het principe van de terugwerkende kracht van de mildere strafwet.

De feiten van de enige tenlastelegging met betrekking tot de instandhouding zijn derhalve niet langer strafbaar.

6. Omschrijving van de feiten

PAGE 01-00001235744-0008-0025-01-01-4

Conform de vordering van het Openbaar Ministerie dient de tijdsperiode met betrekking tot de feiten van oprichting – rekening houdend met de datum van de vaststellingen d.d. 13.11.2012 inzake de oprichting van de poort, afsluiting en verhardingen – te worden aangepast als volgt:

“Te ; in de periode van 18 oktober 2011 tot 14 november 2012 ...”.

De feiten, voorwerp van de tenlastelegging, zijn hierdoor niet gewijzigd. De beklaagde werd hiervan in kennis gesteld, en heeft de mogelijkheid gehad zich hierop te verdedigen.

7. De verjaring

De verjaring met betrekking tot de feiten - in de mate dat ze bewezen worden geacht - van de enige tenlastelegging met betrekking tot de oprichting zoals heromschreven wat betreft de incriminatieperiode (*“Te ; in de periode van 18 oktober 2011 tot 14 november 2012 ...”*), neemt slechts een aanvang op de datum van het laatst gepleegde feit, dit is 13 november 2012.

Een daad van stuiting is verricht op 7 november 2017, met name de zitting voor de eerste rechter d.d. 7 november 2017 waarbij de uitspraak werd uitgesteld naar de zitting van 5 december 2017, zodat de verjaring van de strafvordering nog niet is ingetreden.

8. Motivering ten gronde

8.1. Op strafrechtelijk gebied

8.1.1. Wat betreft het door beklaagde gevraagde plaatsbezoek

Zoals in eerste aanleg, vraagt beklaagde ook in hoger beroep om – alvorens ten gronde te oordelen – een plaatsbezoek te bevelen.

Het hof is – zoals de eerste rechter – van oordeel dat een plaatsbezoek niet noodzakelijk is om te kunnen oordelen over de strafrechtelijke gehoudenheid van beklaagde aan de hem ten laste gelegde feiten. Zowel de aard en de omvang van de opgerichte constructies, als de

algemene plaatsgesteldheid van het bewuste perceel en de onmiddellijke omgeving is voldoende duidelijk op basis van de gevoegde foto's en de vaststellingen ter plaatse door het Agentschap Inspectie RWO Limburg.

Het verzoek om een plaatsbezoek te bevelen wordt derhalve afgewezen.

8.1.2. Planologische situering van de geïsoleerde constructies

De constructies op het perceel te | | , kadastraal gekend onder :
: zijn gelegen in natuurgebied overeenkomstig het
gewestplan | | , goedgekeurd bij KB van 3 april 1979, zijnde een kwetsbaar
gebied.

8.1.3. Beoordeling van de strafrechtelijke gehoudenheid van beklagde

1. Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklagde aan de hem ten laste gelegde feiten zoals hiervoor omschreven en aangepast wat betreft de incriminatieperiode, bewezen gebleven.

Hiervoor wordt verwezen naar de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter op blz. 4 tot en met 7 van het bestreden vonnis, welke door beklagde in hoger beroep niet weerlegd wordt en door het hof wordt beaamd en overgenomen, en – mede in antwoord op de beroepsconclusie voor beklagde – aangevuld als volgt.

2. Beklagde | | beroept zich vanaf blz. 8 van zijn beroepsconclusie op het vermoeden van vergunning voor de chalet, behoudens “*de kleine uitstulping aan de achterkant*”.

De eerste rechter heeft op blz. 5 en 6 van het bestreden vonnis terecht gemotiveerd waarom beklagde in casu zich niet kan beroepen op het vermoeden van vergunning overeenkomstig art. 4.2.14 §1 VCRO.

Het vermoeden van vergunning heeft volgens de bepalingen van de VCRO immers enkel betrekking op “*bestaande constructies*”, hetgeen impliceert dat de thans aanwezige constructies in al hun vergunningsplichtige facetten (oppervlakte, hoogte, uitzicht, functie, ...) dezelfde moeten zijn zoals deze reeds bestonden van voor de referentiedatum, zijnde 22

april 1962. Verdwenen constructies worden niet gedekt door dit vermoeden (vergelijk met Cass. 14 april 2015, P.12.1249.N), evenmin de ingrijpend gewijzigde constructies.

Op basis van de inhoud van het strafdossier en de voorgelegde stukken, in het bijzonder de vaststellingen van de stedenbouwkundige inspecteur en de gevoegde foto's, is het duidelijk dat de oorspronkelijk aanwezige houten chalet van 40 m² met vijver nadien dermate ingrijpend werden gewijzigd en uitgebouwd met andere constructies, dat er geen sprake meer is van "bestaande constructies" in de zin van art. 4.2.14 §1 VCRO ("de houten chalet van 40 m² is niet meer als zodanig aanwezig"), en beklaagde zich derhalve niet meer kan beroepen op het decretaal voorziene uitzonderingsregime van het vermoeden van vergunning.

De toestand van de constructies ter plaatse werd uitvoerig beschreven in het proces-verbaal van vaststelling d.d. 04.04.2003 (stuk 18) en in het aanvankelijk proces-verbaal d.d. 21.11.2012 (stuk 61): waar er vroeger sprake was van een houten chalet van 40 m², wordt er door de Inspectie RWO Limburg een vakantiehuis in gevelsteen aangetroffen dat alsdan (in 2003) permanent bewoond werd door mevrouw

met zitruimte, slaapkamer, kleine keuken, bergruimte en bijkomend een kleine uitbouw aan de achterzijde van ongeveer 2,2 m x ongeveer 3,2 m, toegang met 4 trappen bekleed met tegels. Tevens werd er een garage met gevels in bakstenen met open afdak als uitbreiding geplaatst, met wc-hok achter de garage, en een verharde toegangsweg van ongeveer 80 meter lang en verhardingen voor parking.

Tijdens de vaststelling d.d. 21.11.2012 (stuk 61) werd bovendien vastgesteld dat er ten opzichte van de foto's gevoegd bij het proces-verbaal van 2003 en de geweigerde bouwaanvraag van 2004 volgende wijzigingen werden aangebracht aan de gebouwen, poort, afsluiting en verhardingen:

- aan de voorgevel van het vakantieverblijf is een afdak boven de deur geplaatst;
- aan de achtergevel is een afdak met onderliggend een mazouttank op betonblokken verwijderd;
- het open afdak als uitbreiding van de garage is verwijderd, ook de poort in de voorgevel van de garage is verwijderd, grotendeels dicht gemetseld en vervangen door een raam;
- de ruimte tussen de garage en de woning is dichtgebouwd;
- tegen de linkergevel van de garage is een constructie opgericht met op de voorgevel het opschrift " ";
- alle constructies zijn heel recent geleverd;

- het open metalen hek is vervangen door een gesloten houten poort met funderingsvoeten;
- gesloten afsluiting en afscheidingen in rieten matten en een afsluiting in houten hekwerk;
- een nieuwe laag grind werd aangebracht op de verharde toegangsweg van ongeveer 80 meter lang, verharde parkeerplaatsen;
- naast de rechtergevel en tegen de achtergevel van het vakantieverblijf werden verhardingen in betondallen aangelegd;
- een steiger in de vijver.

Ten onrechte houdt beklagde voor dat er een tegenstrijdigheid zou bestaan tussen de verklaring van een gemeentelijke ambtenaar | | d.d. 25.10.2004 (stuk 307) en het Ministerieel Besluit d.d. 17.10.2005 (stuk 128) waarbij het hoger beroep van de vorige eigenaar | | werd verworpen (behoudens wat betreft de vijver in zijn toenmalige toestand die als vergund wordt geacht, zodat het hoger beroep op dit punt zonder voorwerp werd verklaard) tegen de weigering van de gevraagde regularisatievergunning.

De verklaring van een gemeentelijke ambtenaar | | d.d. 25.10.2004 (stuk 307) betreft klaarblijkelijk een interne algemene e-mail, waaruit geenszins blijkt of de betrokken ambtenaar kennis had van al de wijzigingen die werden aangebracht aan de oorspronkelijke houten chalet. Het hof is in het kader van de beoordeling van het vermoeden van vergunning geenszins gebonden door de inhoud van deze interne e-mail.

Evenmin zijn er redenen om het Ministerieel Besluit d.d. 17.10.2005 (stuk 128) op grond van art. 159 G.W. onwettig te verklaren. Het Ministerieel Besluit d.d. 17.10.2005 beantwoordt immers aan de algemene beginselen van het behoorlijk bestuur. Er is geen tegenstrijdigheid tussen de stelling van de gemeentelijke ambtenaar d.d. 25.10.2004 (stuk 307) enerzijds, en de inhoud van het Ministerieel Besluit d.d. 17.10.2005. Beklaagde heeft overigens geen beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad van State tegen het Ministerieel Besluit d.d. 17.10.2005.

De uitgevoerde wijzigingen en uitbreidingen aan de oorspronkelijke houten chalet van 40 m² overstijgen – gelet op de aard en de omvang van deze uitgevoerde werken – ontegensprekelijk het niveau van “*loutere instandhoudings- of onderhoudswerken*” aan de houten chalet, en deze wijzigingen en uitbreidingen zijn wel degelijk vergunningsplichtig.

Ten overvloede kan verwezen worden naar de 2 foto's van de originele houten chalet (stuk 122), gevoegd bij het door de vorige eigenaar | | ingevulde inlichtingenformulier, en

de foto's gevoegd aan het aanvankelijk pv d.d. 21.11.2012, in het bijzonder de foto op stuk 38, die bij vergelijking 2 totaal verschillende constructies behelzen.

De bouw van een bakstenen buitengevelblad rond de houten chalet betreft alleszins stabiliteitswerken.

Door het ingrijpend karakter van deze wijzigingen en uitbreidingen – die deels betrekking hebben op de stabiliteit van het gebouw – werd de houten chalet dermate getransformeerd, dat er geen sprake meer is van een “*bestaande constructie*” in de zin van art. 4.2.14 §1 VCRO.

Beklaagde kan zich derhalve niet beroepen op het vermoeden van vergunning overeenkomstig art. 4.2.14 §1 VCRO.

3. Voor wat betreft de verhardingen beroept beklaagde zich op art. 3.1.8° van het Besluit van de Vlaamse Regering tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is (hierna: ‘het Vrijstellingsbesluit’), dat bepaalt dat geen vergunning nodig is voor de strikt noodzakelijke toegangen tot en opritten naar het gebouw of de gebouwen.

Beklaagde erkent dat hij over de toegangsweg met een lengte van ongeveer 80 meter grijze grind heeft geplaatst, hetgeen ontegensprekelijk het aanbrengen van een verharding betreft, ongeacht of er onder deze grijze grindlaag reeds een eerdere verharding (in de vorm van steenpuin) aanwezig was of niet.

De eerste rechter heeft op blz. 7 van het bestreden vonnis terecht gemotiveerd dat beklaagde zich niet kan beroepen op de vrijstelling van art. 3.1.8° van het Vrijstellingsbesluit, aangezien de vrijstellingen van art. 3.1 ressorteren onder hoofdstuk III van het Vrijstellingsbesluit: ‘*HANDELINGEN IN, AAN EN BIJ ANDERE GEBOUWEN DAN WONINGEN*’, en deze vrijstellingen derhalve niet van toepassing zijn op woningen.

Het vakantieverblijf in kwestie is wel degelijk bestemd voor bewoning, zoals blijkt uit de inhoud van het proces-verbaal van vaststelling d.d. 04.04.2003 (stuk 18): waar er vroeger sprake was van een houten chalet van 40 m², wordt er door de Inspectie RWO Limburg een vakantiehuis in gevelsteen aangetroffen dat alsdan (in 2003) permanent bewoond werd door mevrouw _____, met zitruimte, slaapkamer, kleine keuken, bergruimte.

Bovendien geldt deze vrijstelling op grond van art. 3.2. van het Vrijstellingsbesluit enkel als de handelingen volledig uitgevoerd worden binnen een straal van 30 meter van een

hoofdzakelijk vergund of vergund geacht gebouw: hierboven heeft het hof reeds geoordeeld dat beklagde zich niet kan beroepen op het vermoeden van vergunning, evenmin is er een vergunning voor het gebouw afgeleverd. De verharde toegangsweg heeft trouwens een lengte van 80 meter en de strikte noodzaak voor de verharde toegangsweg wordt evenmin aangetoond.

In zoverre beklagde zich beroept op de vrijstelling van art. 2.1.9° van het Vrijstellingsbesluit, geldt ook hier de vaststelling dat het hof reeds heeft geoordeeld dat beklagde zich niet kan beroepen op het vermoeden van vergunning, evenmin is er een vergunning voor het gebouw afgeleverd. De verharde toegangsweg heeft trouwens een lengte van 80 meter, en de strikte noodzaak voor de verharde toegangsweg wordt evenmin aangetoond.

Tenslotte werpt beklagde op blz. 21 van zijn beroepsconclusie ten onrechte op dat de eiser tot herstel niet zou aantonen dat er tal van verhardingen zijn reikende tot op meer dan 80 meter van de woning: het hof verwijst ter zake naar de inhoud van het proces-verbaal van vaststelling d.d. 04.04.2003 (stuk 18) en het aanvankelijk proces-verbaal d.d. 21.11.2012 (stuk 61), waarin telkens sprake is van de verharde toegangsweg met een lengte van ongeveer 80 meter waarop 'recentelijk' (vaststelling 2012) een nieuwe laag grind werd aangebracht.

4. Voor wat betreft de afsluitingen beroept beklagde zich op de art. 3.1.5°, 3.1.6° en 3.1.7° van het Vrijstellingsbesluit, die bepalen dat geen vergunning nodig is voor afsluitingen tot een hoogte van 2 meter in de zijtuin en achtertuin, open afsluitingen tot een hoogte van 2 meter in de voortuin en gesloten afsluitingen tot een hoogte van 1 meter in de voortuin.

Ook wat deze afsluitingen betreft, stelt het hof vast dat de vrijstellingen van art. 3.1 ressorteren onder hoofdstuk III van het Vrijstellingsbesluit: *'HANDELINGEN IN, AAN EN BIJ ANDERE GEBOUWEN DAN WONINGEN'*, en deze vrijstellingen derhalve niet van toepassing zijn op woningen. Hierboven heeft het hof reeds vastgesteld dat het vakantieverblijf in kwestie wel degelijk bestemd is voor bewoning.

Bovendien geldt deze vrijstelling op grond van art. 3.2 van het Vrijstellingsbesluit enkel als de handelingen volledig uitgevoerd worden binnen een straal van 30 meter van een hoofdzakelijk vergund of vergund geacht gebouw: hierboven heeft het hof reeds geoordeeld dat beklagde zich niet kan beroepen op het vermoeden van vergunning, evenmin is er een vergunning voor het gebouw afgeleverd, zodat beklagde zich voor de afsluitingen niet kan beroepen op enige vrijstelling op grond van het Vrijstellingsbesluit.

In zoverre beklagde zich beroept op de vrijstelling van art. 2.1.5°, 2.1.6° en 2.1.7° van het Vrijstellingsbesluit, geldt ook hier de vaststelling dat het hof reeds geoordeeld dat beklagde zich niet kan beroepen op het vermoeden van vergunning, evenmin is er een vergunning voor het gebouw afgeleverd.

8.1.4. De straftoemeting

De feiten voorzien onder de enige tenlasteleggingen met betrekking tot oprichting van een poort, afsluiting en verhardingen zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, zodat er slechts één straf dient te worden uitgesproken, nl. de zwaarste.

Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met:

- de persoon van de beklagde,
- zijn strafrechtelijke voorgaanden inzake verkeersaangelegenheden,
- de omstandigheden en ernst van de feiten die getuigen van een eigengereid optreden zonder respect voor de stedenbouwkundige regelgeving,
- het gegeven dat uit de stukken van het strafdossier blijkt dat de situatie, tot vandaag, niet is geremedieerd,
- de tijd die inmiddels verstreken is sedert de feiten, zonder dat er sprake is van een schending van de redelijke termijn.

Daarom wordt de beklagde bestraft met een geldboete van 100 euro te vermeerderen met de opdecimen of een vervangende gevangenisstraf van 30 dagen.

De eerste rechter heeft in het motiverend gedeelte van het vonnis de geldboete met uitstel van tenuitvoerlegging opgelegd, terwijl in het beschikkend gedeelte van het vonnis geen sprake meer was van uitstel van tenuitvoerlegging van de opgelegde geldboete.

Het hof is van oordeel dat – mede gelet op de omvang van de constructies in natuurgebied – de geldboete van 100 euro meer opdecimen effectief opgelegd dient te worden, zodat het geen uitstel van tenuitvoerlegging van de geldboete toestaat.

De effectieve geldboete moet de beklagde in de toekomst verder ontraden zich aan dergelijke feiten schuldig te maken en hem ertoe aanzetten de regelgeving inzake ruimtelijke ordening te respecteren.

De omvang van de opgelegde geldboete is aangepast aan de ernst van de feiten, en de duur van de vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

8.2. De herstellvordering

8.2.1. De gevolgen van de wetswijziging op de herstellvordering

1. Na positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid op 21 maart 2013 (stuk 172) deelde de stedenbouwkundige inspecteur de herstellvordering d.d. 21 februari 2013 (stuk 168) mede aan het Openbaar Ministerie bij brief van 12 april 2013 waarbij het herstel in oorspronkelijke staat werd gevorderd, te weten:

- het afbreken en verwijderen van de chalet alsook al de overige constructies: bijgebouwen, poort, afsluitingen, steiger vijver, afdaken, verhardingen

en dit binnen een termijn van 12 maanden onder dwangsom van 125 euro per dag vertraging in uitvoering van de gerechtelijke herstelmaatregel.

Niettegenstaande de decreetgever de feiten van instandhouding in kwetsbaar gebied depenaliseerde tot een stedenbouwkundige inbreuk, belet zulks niet conform art. 7.7.1.lid 1 VCRO dat de strafrechter de herstellvordering die regelmatig bij hem aanhangig is gemaakt en die gegrond is op de feiten van instandhouding nog steeds kan inwilligen als de beklagde hieraan schuldig werd bevonden en deze instandhouding op het ogenblik van de uitspraak een stedenbouwkundige inbreuk uitmaakt als bepaald in art. 6.2.2.1° VCRO.

Dit betekent dat het hof dient te oordelen over de herstellvordering geënt op de feiten van instandhouding van het vakantieverblijf en bijgebouwen en op de feiten van oprichting en instandhouding van de poort, afsluiting en verhardingen.

2. Het sinds 1 maart 2018 in werking getreden artikel 6.3.1. VCRO bepaalt in §1 dat naast de straf de rechtbank, ambtshalve of op vordering van een bevoegde overheid, beveelt een meerwaarde te betalen en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken. Dat gebeurt, met inachtneming van de volgende rangorde:

- 1° als het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een meerwaarde;

- 2° als dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;
- 3° in de andere gevallen, de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik.

8.2.2. Wat betreft de wettigheid van het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid d.d. 21 maart 2013

Vanaf blz. 22 van zijn beroepsconclusie werpt beklagde op dat aan het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid d.d. 21 maart 2013 dient voorbij gegaan te worden, om reden dat dit advies onwettig zou zijn.

Beklaagde motiveert deze voorgehouden onwettigheid op de overweging dat de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid in zijn advies zou verwezen hebben naar het (door beklagde eveneens onwettig geachte) Ministerieel Besluit d.d. 17.10.2005 (stuk 128) waarin werd gesteld dat het vermoeden van vergunning niet van toepassing was, en op de overweging dat de Hoge Raad zijn advies heeft gegeven op basis van de voorheen geldende herstelrangorde en niet op basis van de actueel geldende herstelrangorde.

De loutere verwijzing in het advies van de Hoge Raad naar de inhoud van het Ministerieel Besluit d.d. 17.10.2005, maakt dit advies geenszins onwettig. Het loutere feit dat de Hoge Raad zijn advies heeft gegeven op basis van de voorheen geldende herstelrangorde maakt op zich dit advies evenmin onwettig: inhoudelijk heeft de Hoge Raad de geïsoleerde constructies wel degelijk getoetst vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening en de al dan niet inpasbaarheid van de constructies in de onmiddellijke omgeving. Tevens werd in het advies gemotiveerd waarom de betaling van een meerwaarde of het uitvoeren van aanpassingswerken in dit geval niet tegemoet komen aan de vereisten van de goede ruimtelijke ordening.

Bovendien leidt een eventuele onwettigheid van het advies van de Hoge Raad niet tot de onontvankelijkheid van de herstellvordering (art. 6.1.10 VCRO).

8.2.3. De beoordeling van de wettelijkheid van de herstellvordering door de rechter

De herstellvordering is een administratieve rechtshandeling waarvan het hof deze dient te toetsen op zijn interne en externe wettigheid en dient te onderzoeken of deze strookt met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwendig berust (art. 159 GW).

De rechter dient derhalve te onderzoeken of deze herstelmaatregel steunt op motieven van een goede ruimtelijke ordening en gebeurlijk een herstellvordering die zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of die kennelijk onredelijk zou zijn, zonder gevolg laten.

De gemotiveerde herstellvordering van 21 februari 2013 van de stedenbouwkundige inspecteur, is na positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid zowel intern als extern wettig en beoogt, binnen de weerhouden feiten, op gepaste, aangepaste doch noodzakelijke wijze het herstel van de gevolgen van het door de beklagde gepleegde misdrijf. Zij steunt op motieven van goede ruimtelijke ordening en is niet kennelijk onredelijk.

Bovendien weegt de last die voor de beklagde uit het gevorderde herstel zou voortvloeden niet op tegen het voordeel dat hieruit voor de ruimtelijke ordening zou ontstaan. Er is geen schending van het evenredigheidsbeginsel te weerhouden.

De herstellvordering van 21 februari 2013 is uitvoerig en afdoend gemotiveerd gebaseerd op feitelijke en juridische argumenten en is geweest conform de wet van 29 juli 1991.

Het hof is eveneens van oordeel dat de herstellvordering beantwoordt aan de algemene beginselen van het behoorlijk bestuur.

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur motiveert in de herstellvordering in concreto om welke redenen het noodzakelijk is om dergelijke herstelmaatregel op te leggen, waarbij rekening wordt gehouden met de ruimtelijke impact van de huidige constructies op een goede ruimtelijke ordening en met de vaststelling dat het hier handelt om een bouwmisdrijf met een voortschrijdend karakter, namelijk een wederrechtelijke toestand waarbij de goede ruimtelijke ordening steeds verder en verder bezwaard wordt.

Het herstel in de oorspronkelijke toestand is de enige herstelmaatregel die de plaatselijke ordening in het natuurgebied kan herstellen. De wederrechtelijk uitgevoerde verbouwings- en uitbreidingswerken en het plaatsen van nieuwe bijkomende constructies in natuurgebied kunnen ter plaatse niet gedoogd worden, en zijn evenmin vergunbaar. Zij dragen zeker niet bij tot het behoud, het herstel of de bescherming van het natuurlijk milieu.

De residentiële inplanting in natuurgebied bezwaart ontegensprekelijk de goede ruimtelijke ordening, aangezien zij het uitzicht en de rust van het natuurgebied ernstig aantast.

Het uitvoeren van aanpassingswerken zou niet leiden tot een situatie die strookt met de goede ruimtelijke ordening.

Beklaagde verwijst op blz. 27 van zijn beroepsconclusie naar art. 6.3.1. §1 VCRO, om daaruit te besluiten dat niet legaliseerbare ruimtelijke situaties wel in aanmerking komen voor de herstelmaatregel van de meerwaarde. Op grond van art. 6.3.1.§1 VCRO kan het opleggen van een meerwaarde enkel als herstelmaatregel overwogen worden als het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, hetgeen hier echter niet het geval is zoals uitgebreid gemotiveerd in de herstellvordering.

Evenmin is het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel geschonden. De evenredigheid van deze herstelmaatregel in functie tot de gevolgen voor de eigendom van beklagde in het licht van art. 1 eerste aanvullend protocol EVRM werd eveneens niet geschonden.

Ten onrechte houdt beklagde op blz. 28 van zijn beroepsconclusie voor dat de redelijke termijn zou overschreden zijn, hetgeen zijn implicaties zou moeten hebben bij de beoordeling van de redelijkheid van de herstellvordering.

Er is – rekening houdend met de specifieke omstandigheden van de zaak – geen sprake van overschrijding van de redelijke termijn. Beklaagde werd pas op 18.10.2011 mede-eigenaar van het betrokken onroerend goed en ingevolge delingsakte d.d. 09.05.2012 werd hij alsdan voor de volle 100% eigenaar. De vaststellingen lastens beklagde als eigenaar dateren slechts van 13.11.2012 en 21.11.2012. Beklaagde was toen niet aanwezig op zijn eigendom, en werd derhalve op die momenten nog niet verontrust door mogelijke vervolgingen.

Beklaagde werd op 17.04.2013 schriftelijk uitgenodigd voor verhoor (zie stuk 181) en in de uitnodiging werd de reden van verhoor en zijn rechten vermeld. Het is slechts vanaf die datum dat beklagde verontrust werd en deze datum is derhalve de aanvangsdatum van de redelijke termijn.

De weerhouden incriminatieperiode loopt van 18.10.2011 tot 27.05.2014 (aangepast naar 14.11.2012), en de dagvaarding werd op 18.06.2015 betekend.

Tijdens de behandeling van de zaak in eerste aanleg en in hoger beroep zijn er geen abnormale vertragingen opgetreden.

Bijgevolg dient gesteld dat de redelijke termijn niet overschreden is zodat geen toepassing dient gemaakt van het leerstuk voortkomend uit het arrest Hamer van 27.11.2007 van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, nu er geen overschrijding van de redelijke termijn is vastgesteld.

Het hof stelt vast dat de in de herstellvordering geïviseerde constructies waarvan de afbraak wordt gevorderd, met name de chalet alsook al de overige constructies: bijgebouwen, poort, afsluitingen, steiger vijver, afdaken, verhardingen één geheel vormen en onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn en er derhalve een oorzakelijk verband bestaat tussen al deze geïviseerde constructies, zodat de herstellvordering wel degelijk geënt wordt op de bewezen verklaarde feiten van de strafvervolging.

De oorspronkelijke houten chalet van 40 m² werd immers uitgebouwd met een 'kleine uitstulping aan de achterzijde', met een errond geplaatste bakstenen buitengevelblad, klein afdak, garage met dichtgemaakte ruimte tussen chalet en garage, verhardingen rond chalet die een terras vormen en aansluitend een houten steiger tot aan de vijver, verharde parking en aansluitende verharde oprit met afsluitingen en automatische poort.

Dat beklagde er louter een andere visie op na houdt is niet dienend en de ingeroepen beweringen zijn alleszins niet van aard om het hof anders te doen beslissen.

8.2.4. De herstelltermijn en de dwangsom

Op grond van huidig artikel 6.3.1.§4 VCRO bepaalt de rechtbank een termijn voor de uitvoering van de herstellmaatregelen en kan de rechtbank, op vordering van de bevoegde overheid, ook een dwangsom bepalen.

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vorderde in zijn herstellvordering een dwangsom van 125 euro per dag vertraging.

De termijn voor het herstell wordt bepaald op 12 maanden vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest om de beklagde de nodige tijd te verschaffen om zich aan de hem bij dit arrest opgelegde verplichtingen te conformeren.

Bij de bepaling van deze termijn heeft het hof rekening gehouden met de omvang van de werken en de tijd die reeds verstreken is sedert de eerste vaststellingen in 2012 waarvan beklagde gebruik had kunnen maken om vrijwillig over te gaan tot herstell.

Het is gepast om ook een dwangsom op te leggen waarvan het bedrag dient bepaald op 125 euro per dag vertraging indien niet vrijwillig door beklagde wordt overgegaan tot het herstel van de plaats in zijn vorige toestand, zoals boven aangegeven, en dit binnen de opgelegde hersteltermijn van 12 maanden, met dien verstande dat die dwangsom zal verbeuren vanaf de eerste dag na de hoger vermelde hersteltermijn in zoverre het huidige arrest vooraf werd betekend. Dit houdt concreet in dat er geen dwangsomtermijn wordt toegestaan.

Het opleggen van een dwangsom moet beklagde ertoe aanzetten de herstelmaatregel uit te voeren. De verplichting tot het uitvoeren van de herstelmaatregel komt toe aan beklagde en niet aan de bevoegde overheid. Er is dan ook geen aanleiding om deze dwangsom te beperken in de tijd.

Op grond van huidig artikel 6.3.4.§1 VCRO beveelt dit arrest dat de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien in de plaats en op de kosten van de veroordeelde als de plaats niet binnen de door het hof gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld.

9. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 204, 210, 211, 211bis van het Wetboek van Strafvordering
- 1, 2, 3, 7, 38, 40, 65 van het Strafwetboek
- 4.2.1.1°.a), 6.1.1.lid 1.1°, 6.1.41.§§1 en 3, 6.1.42, 6.1.43, 6.1.44, 6.1.46 en 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (oud)
- art. 296, 397 van het decreet van 25 april 2014
- 4.2.1.1°.a), 6.2.1.lid 1.1°, 6.2.6, 6.3.1.§§1, 4 en 6, 6.3.2, 6.3.3, 6.3.4.§1, 6.3.10, 7.7.1.lid 1, 7.7.5 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (nieuw)
- 1 van de wet van 5 maart 1952
- 2 en 3 van de wet van 28 december 2011
- 59 en 60 van de programmawet van 25 december 2016
- 58 van het KB van 18 december 1986
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985

- 4 §3, 5 en 10 van de wet van 19 maart 2017
- 6 van het KB van 26 april 2017
- 91 van het KB van 28 december 1950
- 162bis van het Wetboek van Strafvordering
- 1022 van het Gerechtelijk Wetboek
- 2 en 3 van het KB van 26 oktober 2007
- 21 tot 26 van de wet van 17 april 1878

10. Beslissing

Het hof,

Rechtdoende op tegenspraak en met eenparigheid van stemmen;

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van de hogere beroepen zoals hiervoor bepaald, als volgt:

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk;

Op strafrechtelijk gebied

Stelt vast dat de feiten van de enige tenlastelegging met betrekking tot de instandhouding niet langer strafbaar zijn;

Past de tijdsperiode met betrekking tot de feiten van oprichting van de poort, afsluiting en verhardingen aan als volgt: "Te _____, in de periode van 18 oktober 2011 tot 14 november 2012 ...";

Verklaart beklaagde _____ schuldig aan de feiten van oprichting van de poort, afsluiting en verhardingen;

Veroordeelt beklaagde voor deze feiten tot een geldboete van HONDERD EURO te vermeerderen met 50 opdecimen en alzo gebracht op ZESHONDERD EURO;

Bepaalt de gevangenisstraf, waardoor de geldboete kan vervangen worden bij gebreke van betaling binnen twee maanden te rekenen van het arrest, op DERTIG DAGEN;

Stelt vast dat de feiten gepleegd werden zowel voor als na 1 januari 2012, doch niet na 31 december 2016;

Verplicht de beklaagde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders een bedrag te betalen van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met 70 opdecimen en alzo gebracht op TWEEHONDERD EURO;

Veroordeelt de beklaagde tot betaling aan het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van een bijdrage van TWINTIG EURO;

Legt aan de veroordeelde een vergoeding op van EENENVIJFTIG EURO en TWINTIG CENT;

De herstellvordering

Verklaart de herstellvordering, ingesteld door gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur in de hierna volgende mate gegrond;

Beveelt beklaagde de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen van het perceel gelegen te , gekadastreerd onder perceelnummers hetgeen volgende werken impliceert:

het afbreken en verwijderen van de chalet alsook al de overige constructies: bijgebouwen, poort, afsluitingen, steiger vijver, afdaken, verhardingen,

en dit binnen een termijn van TWAALF MAANDEN vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest;

Beveelt op grond van huidig artikel 6.3.4.§1 VCRO dat, als de plaats niet binnen de door dit arrest gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld, de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien in de plaats en op de kosten van de veroordeelde;

Zegt dat de overheid die het arrest uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen, afkomstig van de herstelling van de plaats of van de staking van het strijdig gebruik te verkopen, te vervoeren en te verwijderen;

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat die de overheid, die het arrest uitvoert, heeft opgesteld of die de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank begroot en uitvoerbaar verklaard heeft;

Veroordeelt beklagde, voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan, tot betaling aan de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur van een dwangsom van HONDERDVIJFENTWINTIG EURO per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig arrest vooraf werd betekend;

De kosten

Veroordeelt de beklagde tot de kosten van de strafvordering en de kosten van de herstellvordering in beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 293,57 euro, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de thans nog weerhouden feiten;

Veroordeelt de beklagde tot betaling aan de eiser tot herstel van een rechtsplegingsvergoeding van DUIZEND VIERHONDERDVEERTIG EURO in eerste aanleg DUIZEND VIERHONDERVEERTIG EURO in hoger beroep.

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, kamer C4, samengesteld uit:

L. Knapen raadsheer d.d. voorzitter

J. Daenen raadsheer

J. Decoker raadsheer

en in openbare terechtzitting van 12 september 2018

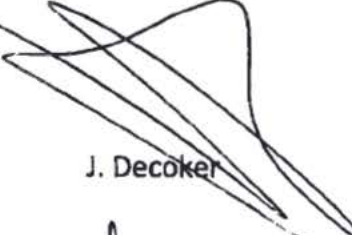
uitgesproken door L. Knapen, raadsheer d.d. voorzitter

in aanwezigheid van het lid van het Openbaar Ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting

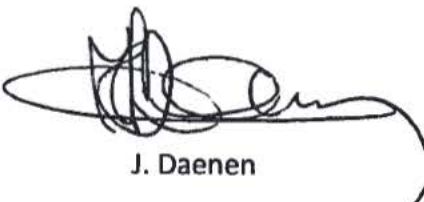
met bijstand van griffier J. Geysmans

J. Geysmans

J. Decoker

J. Daenen

L. Knapen

